Et mönni rängem on, kui loom,
Ja surma rohto sisse joob,
Mis önnetust ja hädda toob!
Keik sedda, Jummal! sada ärra,
On meie ainus palwe weel,
Meid waewab muido ilma kärra
Ja pahha tö ja kurri-keel,
Ja wötta omma armuga
Meil' röömsa aasta walmista!

Kas sünnib keik maast ülles wötta, mis innimenne leiab?

Kaks sadda ja kuus aastat sest taggasi, läks wagga tüddarlaps, pennikoorm maad linnast, omma pole jallo eddasi, kui korraga ratsameest näggi tuhhatnelja tullewad ja temmast möda minnewad. Kui ta nüüd holega eddasi astus, näggi, et ratsamees middagit olli kautanud, mis puhta walge ride sisse olli mässitud, wöttis sedda ülles, peästis lahti ja tahtis wadata, mis se piddi ollema? Ja kui lahti olli wötnud, leiab — surnut innimesse last! mis ülle temma wägga ärra ehmatas.

Selle aja sees ollid agga mitto innimest seenna

kohta jöudnud ja näinud, kuida temma last jälle kinni mässis. Tüdruk wöeti kinni ja widi linna kohto ette; sest iggaüks arwas, et temma last olli tapnud! Kohto ees tunnistas se önneto innimenne kül, et ratsamees temmast möda läinud ja sedda kimpo kautanud, temma sedda ülleswötnud ja tahtnud wadata, mis seäl sees piddand ollema, ja olle selle peäle kinni wöetud. Agga kes uskus tedda? tunnistust temmal ei olnud. Kohhus karristas tedda ja piinas hirmsal wisil, et piddi tunnistama, omma ollewad. Ja kui ta sedda ei wöinud tehha, sest et ta ilma süta olli, pandi tedda ratta peäle ja wennitati temma liikmid ni kaua, kunni ärra joobus ehk minnestas; agga tunnistada ei olnud temmal keddagi. Wimaks lasti tedda kül lahti, agga jäi keigeks elluks ajaks wiggaseks!

Mönni aeg pärrast sedda olli se ratsamees ühhes körtsus joobnud ja maggama uinunud, kus paljo rahwast kous ollid. Maggades räkis mees — kuida mönnel wiis on — kuida temma surnut last tahtnud kaugemale ärra wia; agga et temma eemalt paljo wasto tullijaid näinud, olli temma last mahha wiskanud ja nenda en-

Eesti-rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1869, lk. 22